

Kedy byť mučeníkom?

Napísal Michal Marhefka
Pondelok, 23 Máj 2011 07:33

V kresťanských kruhoch sa neraz opakuje pravidlo, ku ktorému povolával Ježiš svojich nasledovníkov, aby pri nespravodlivosti vedeli nastaviť aj druhé líce. Náročná rada, to je isté. Vypĺňať ju sa darí ozaj len veľmi pokorným ľuďom. U väčšiny ostatných sa hneď prejavuje čnosť spravodlivosti, ktorá nedovoľuje takéto priestupky. No bojím sa, že skôr tu vystupuje priam pohanská túžba odomstiť, aby sme neboli nikomu nič dlžní. Nuž, takí sme my kresťania.

V prvých storočiach bola však v kresťanských kruhoch druhá krajnosť. Kým nás tiahne k pohanskej odplate, ich tiahlo takmer k bezhraničnej túžbe trpieť a umrieť za Krista. Z jednej strany to bol krásny sen – odvahou až po smrť svedčiť o svojej viere. No v istý čas sa to prevrátilo v bezuzdné samoudavateľstvo, čo priviedlo cirkevných predstaviteľov k zákazu udávať sa. Veď mučeníctvo je svedectvo o viere v pravdu, ktorá je vystavená útoku falošných predstáv a vychádza odtiaľ v spojení s Kristovým víťazstvom. Všetko malo mať prirodzený chod – koľko Boh dovolí, toľko budeme svedčiť a žiť. Nie je treba robiť nič predčasne. Prílišné ľudské úsilie má vždy sklon nebrať ohľad na Božiu vôľu.

Príkladom v tejto veci sú samotní apoštoli z dnešného čítania (t.j. Pondelok 5. veľkonočného týždňa). Oni sa tiež stretli s nebezpečenstvom smrti. A hoci ju boli ochotní prijať, čo sa aj koniec koncov stalo, no nie v danom čase. Pred nimi bolo ešte mnoho práce, preto si nemohli dovoliť pri prvej príležitosti odísť z tohto sveta. Sledujúca udalosť hneď dosvedčuje, že svet potrebuje zatiaľ živých apoštolov, ktorí budú dokazovať veľkými skutkami Božiu moc, a zároveň svojou slabosťou svedčiť, že iba On je jediný, pravý Boh.

Svedectvo a viera si vyžadujú spoluprácu s rozumom, ináč sa z viery stáva fanatizmus, s ktorým máme v súčasnom svete dostato skúseností. Človek má byť vždy ochotný a pripravený vydať svedectvo tomu, čo verí. No tiež musí brať ohľad na to, v akej situácii a pozícii sa on sám nachádza. V bode 2265 Katechizmu Katolíckej Cirkvi sa píše: „Oprávnená sebaobrana môže byť nielen právom, ale aj veľkou povinnosťou človeka, najmä ak je zodpovedný za životy iných a za spoločné dobro rodiny alebo vlasti.“ Preto je potrebné uvážiť, či sme schopný a pripravení

Kedy byť mučeníkom?

Napísal Michal Marhefka
Pondelok, 23 Máj 2011 07:33

odíť z tohto sveta, poprípade, čo bude väčším dobrom pre nás i našich blízkych. Život je takmer taký istý veľký dar ako viera. Preto je nutné, aby sme si ho vedeli vážiť i chrániť. My, Sláva Bohu, zatiaľ nie sme pod tlakom, ktorý by nám neustále hrozil smrťou. No z času na čas sa objavujú krajné situácie, ktoré si vyžadujú radikálne riešenie. Ako veriaci si musíme byť vedomí, prečo sme na svete, a že smrť, hoci často nespravodlivá, alebo neočakávaná, má tiež miesto ako posledná bodka v pozemskom živote. Predsa len väčším darom je pre nás viera, ktorá nám ponúka nový, večný život a skutočné, nekonečné možnosti i dary. Preto v krajných situáciách, z lásky k dobru druhého človeka, s čistým svedomím, slobodným od ťažkého hriechu, je mučeníctvo možné každému veriacemu.

Ak je však človek bez milosti posväcujúcej, má sa starať zachrániť si život. Stretnutie s Bohom by pre neho asi nebolo tak veselým, ako sa u kresťanov učakáva. Človek v takom stave ani nie je schopný prijať iné rozhodnutie. Chýba mu odvaha, ktorá je Božím darom, a strach zakrýva všetky sväté nápady.

V spojení so zodpovednosťou za druhých treba chápať náš život ako dar, ktorému sa radujú naši blízni. A to je Božie dielo, nie naše, preto treba brať naň ohľad, a nehrať sa na hrdinov. Ak príde čas a Božia milosť v nás bude pôsobiť na sto percent, potom uvidíme, k čomu sme povolání. Dovtedy musíme upevňovať svoju vieru Božími prostriedkami (sviatosti, modlitba a pod.), aby akákoľvek riziková situácia, nebola prekvapením ani pre nás, ani pre našu vieru.